

LA CAMPANA DE GRACIA

UNA JUGUESCA.

Es inútil dirlos que apostém á favor de la Federal.

Tant si 'l ciutadá Figueras se troba encare aquí quan surtin aquestes ratllas, com si ja ha abandonat la terra que 'l veje neixe, la CAMPANA DE GRACIA repica ab entussiasme, saludantlo ab tot lo seu só.

¡Salut al primer president de la República espanyola!

Y tant-de bó que siga també 'l primer president de la federació republicana que estableixin las Constituyents!

Nosaltres n' estariam tant contents com ell mateix.

¡ALERTA POBLE!

DUMENJE últim gran tragi, gran pánich, gresca llarga. ¿Perque? per amor al govern en quan als que de bona fé escoltavan als que obravan sols per amor propi.

Lo poble es bó, es zelós de las conquistas que ha realiat: qui l' esplota y qui l' enganya es lo mes miserable dels miserables.

Solzament se pot comparar á n' aquells granujas que al véure á una criatura sola, ab arrecadetas, l' hi donan un confit, la fan entrar á una escaleta y las hi prenen, trayéntlas'hi de las orellas.

O la Assamblea 's disolia ó bè 'l govern presentava la dimissió.

En aquest últim cas tothom estava preparat. Ja que 'ls radicals dintre de la República tractavan de llaurar de la mateixa manera que llauravan durant la passada monarquia, ja que s' apoderavan del poder per fer trampas com avans, repartintse 'ls districtes y 'l presupost, ja que la seva presencia en lo govern no era per nosaltres cap garantía y era per la nació un escándol horrorós, las provincias s' haurian deslligat de Madrid, haurian proclamat la federal, y 'ls radicals s' haurian trobat sense Espanya pera governar.

En lo primer cas, de disolució de l' Assamblea ¿que corresponia?

Res mes que celebrar la victoria del govern republicá, compost de gent honrada, de bons federales, de personas de tota confiança: res més que quedarnos de la mateixa manera, mes fermes que may, mes disposats que may á ajudarlo ab todas las nostras forsas, y mes resoltos que may á dur á las urnas la qüestió federal.

Aixó es lo lógich, aixó es lo prudent, aixó es lo leal.

Lo poble aixís ho compregué; pero á n' al poble no hi faltava qui l' hi donès lo confit pera pèndreli las arrecadetas.

¿Qui eran aquestos?

No volém anomenarlos. Res ne trauriam de ferho. Y además en aquest instant lo fet es prevenir nous enganys y de cap manera entretenirnos en recriminacions personals, que no duhen cap á res més que á disputas sense profit.

Pero en los moments de la victoria del govern hi havia qui deya que aquest havia sigut enganyat.

Altres parlavan de pasteleg, com si are ni may los pasteleros poguessin anomenarse Figueras, Pi y Margall, Castelar, Salmeron y altres noms, per mes que ja per alguns eran tatxats de lo mateix, quan preparavan aquell pastel que en 11 de Febrer vá anomenarse la República, y que tant bó vá semblar á tots los espanyols.

Molts n' hi havian que jugavan ab lo bon zel del poble, dihentli que res haviam conseguit, que la República perillava, que 'ls radicals eran amos de tot, que eran falsos los partes que s' havian rebut, que sino 'ns apresuravam á obrar per las vias revolucionarias y per compte propi, prompte, molt prompte 'ns veuriam lo desengany terrible, etc. etc., etc.

Lo poble es bó y es zelós: ja ho havém dit. Los que de cor defensen una idea, sense fixarse en la martxa de la política y prenent tant sols per mirall als que per sa posició dintre del partit mes obligació tenen de ferho, vacilavan.

Y al veure que certas corporacions aplanavan l' esquena y baixavan lo cap ignorant sens dupte que 'u feyan davant de las ridiculas amenassas de quatre tipos desitjosos de remenar l' olla perque l' escuma pujés á dalt, lo poble no savia per quin cap tirar y estava disposat á seguir al qui ab mes audacia volgués approfitar-se d' aquella situació tant estranya.

¿Hi hagué ningú que la mostrés? No: 'is mateixos que de l' engany se valian pera produir una perturbació no tingueren cor d' anar endavant.

Quant lo poble 's véu enganyat acostuma á ser terrible.

Tè la bondat de una criatura ignocent; pero tè la forsa també de un riu que 's desborda y ho arrasa tot.

L' hi donaren lo confit; mes no s' atreviren á pèndreli las arrecadetas.

¡Ay d' aquells que ho haguéssin intentat!

L' intenció hi era, precís es regoneixeu.

Y encare que las cosas per sos autors no haguéssin sortit tant bè com tal vegada 's creyan, es lo cert y positiu que una vegada s' ha fet lo mal, lo mal ja hi es.

Tino donchs per un' altra vegada: no deixarse dominar per las lleugeresas de ningú: no fer cas mes que de la veritat: en los cassos duptosos esperar la llum: á las foscas no s' hi vá sino ab perill.

Y en aquesta qüestió, are que la república es assegurada: are que 'l poble en las urnas traurá la forma que mes l' hi convè—la federal—es necessari que per torpesa, per impaciencia, per un exés de zel no 's cometi lo mes gran dels crims: provocar conflictes que foren la mort de la República: sortirnos de una legalitat tant segura com la que tenim, estant nostres homes al frente de la nació, lo qual fora lo mes gran dels descrédits: y posarnos sense altre motiu que una desconfianza inmotivada davant per davant d' aquestos homes ilustres y honrats, que fora la mes gran de las ingraturats.

Poble! No prenguis lo confit, ni 't deixis pendre las arrecadetas!

Alerta! alerta!

BATAILLARAS

No estranyin nostres lectors que d' ensá que hi ha república, diguém algunas cosetas en serio.

No 'u fem pas perquè no estiguém alegres. Si 'ns arribavan á veure hasta las orellas se 'ns esqueixen de riure.

Pero compreném que aixís com ahir ab monarquia deviam fer servir únicament la sátira, al objecte de destruir, are que tenim República, sens abandonar dita forma, per lo que toca á sos enemichs, tenim de ser serios y formals per lo que toca á nostres assumptos.

La bon ciutadá déu apendre rahons per no deixarse seduhir y per tenir armas ab que combatre las objeccions que se l' hi fassan. Rahons l' hi donarém, unas quantas en cada número, cumplint lo fi de tota publicació: instruir y deleytar.

Al pasar en Figueras per Molins de Rey, una dona del poble ab tota l' ánima esclamá: —«Per mort de Dèu, senyor Figueras, no 's deixi temptar pèls diners!»

—No tinguéu por, no tinguéu por, vá dirli 'l president de la República, ab aquella cara d' honradés, de lealtat y d' amor á la patria y la República, que Dèu l' hi ha dat.

En Martorell la viuda del Noy de la Barraqueta l' hi doná la má pera saludarlo. Al ararli á dir una paraula, no eixiren de sa boca mes que gemechs y de sos ulls un mar de llágrimas.

En Figueras que si tè 'l cap de un home llest, tè 'l cor de un ángel, sentí humitejarse-li 'ls ulls, y plorá també.

Los que l' escena presenciaren no pogueren tampoch contenirse.

Aquellas llágrimas puras, queyan sobre la tomba de 'n Vicens Martí, de l' home de bras de ferro y d' ánima de bronze que tant havia treballat per la República, y que solsá la tirania dels Borbons, y á una traició infame degué 'l perdre la vida, avans de véurela plantejada.

En los dias de gloria ¡que bé hi escau una llágrima al sant recort dels mártirs!

Res mes xocant are com are que 'ls periódichs monárquichs de Madrid dihent sobre federació cada disbarat que tremola 'l misteri.

¡Pobre familia!

Fent fins are una política de carquinyoli, no saben ferla d' ideas com correspon.

Acostumats á coixejar, no saben com fers'ho pera anar drets.

Sense que hi hagués partidas carlistas com are, D. Amadeo féu lo seu viatge, prenent las tropas militarment las vias férreas.

Infestat lo pais per aquesta gentussa, en Figueras l' ha fet acompanyat de una insignificant escolta.

Lo primer tenia por del poble: lo segon en lo poble fa la seva única defensa.

¡Ay de la partida que s' hagués atrevit á atacarlo! Un somatent general l' hi hauria caigut sobre, ab la mateixa forsa y la mateixa espontaneitat que una pedregada seca!

Per la major part dels pobles ahont hi passava en Figueras, músicas, campanas, crits d' entussiasme ardent, vivas á la federal, al president de la República: en fi era tal la cosa, que si D. Amadeo ho hagués vist hauria tornat á renunciar.

La nostra política déu ser are purament d' atracció.

Ahir, governant un rey podia dispensarse l' acritut, la violencia, tot lo que naixia del desespero: tot lo que l' impaciencia nos dictava.

Avuy tenint república ab la nostra conducta, ab las nostras paraulas, ab nostres actes devém fernos simpáticos á tothom, y lograr que 's regoneixi que no es lo nostre partit semblant als altres.

Si obréssim com á progressistas, que hi hagués progressistas fora lógich: si com á moderats obréssim fora lógich lo colegial de Viena: si com absolutistas, ho fora Carlos VII.

Obrant com á republicans, ho será la República democrática federal.

En lo Teatro Principal s' ha inaugurat una artista notabilíssima.

S' anomena Pezzana, y es de la mateixa terra que D. Amadeo. Pero, francament, ho fá molt millor que aquest.

Per lo mateix no hi ha por que 'l poble la fassa abdicar.

Dú la corona de l' art: tè 'l cetro del talent y está sentada sobre un trono de lloers.

Lo poble no la xiula com á D. Amadeo: la regoneix per reyna: l' hi paga la llista civil ab molt bonas entradas: y cada dia lo temple de l' art s' ensorra al ressò dels picaments de mans.

Ja veuen que no tots los italians son de la mateixa manera.

Avans de que vingués la república, als que seguïam la política del Directori, als que presumint que ab la benevolencia seriam los hereus legítims de la situació monàrquica qu' estava agonitzant, nos deyan alguns:

—Sí, sí: podéu esperar la República per aquests medis: del Cel vos baixarà!

Sí: del Cel nos ha baixat: nos ha baixat del Cel de l' inteligencia, de la constancia, de la conseqüència, de la fé de nostres homes mes ilustres, mes honrats, mes dignes de la consideració de tots.

Fém que del mateix Cel nos baixin los medis de conservar-la y de fer-la federal, y ab lo nostre agrahiment no vulguém que may las portas d' aquest cel se 'ns tanquin.

En Martos se creya tenir talent bastant para vence la lógica, la opinió pública, y las circunstancias.

¡Pobre palla, llansada al huracá!

***

En Martos era llest, viu, hábil, fi, eloqüent, era alló que 'n dihem un home que la sab molt llarga.

Pero que n' es de fácil per un que prepara una trampa, quedarse agafat en ella!

A Madrid feyan corre aquest dia que aquí á Catalunya haviam proclamat l' independència.

¡No! L' independència de Catalunya, no l' hem proclamada ni la proclamarem, en l' interés que tenim de no disgregar la unitat espanyola.

L' independència dels catalans, si que l' hem proclamada y no 'ns la desmentirà ningú, ni ningú podrà doblegar-la, tenint-la com la tenim dintre de l' ánima y corrent com corra junt ab la nostra sanch.

Ja pot fer Madrid tot lo que vulga: aquí no 'ns vendrem per res nostre caràcter, ni per res renunciarem á nostras aspiracions.

Per sostenirlas serém tant prudents, com enérgichs.

Apoyo al poder executiu: papeleta á la má, á las urnas y diputats federales *al canto*.

¡Que 'ns imitin las demás provincias y ho serém tots d' independents!

«La federació porta l' libre-cambi y lo libre-cambi significa la ruina de nostra industria y la miseria de las classes obreras.» diuhen los partidaris de que l' rebost d' Espanya continuhi sent á Madrid.

Aixó 's diu mes aviat que 's proba.

¿Ab qui son fets los tractats arancelaris? Ab las potencias estrangeras.

Y dintre de una federació ¿qui 's cuida de las relaciones ab las potencias estrangeras? Lo ministeri d' Estat del govern central, lo mateix qu' are.

Per lo tant si are no hi es lo libre-cambi quin motiu hi ha per creure que hi será demá?

La Diputació per sí y ante sí va decretar lo llicenciament del exércit de nostra provincia.

¿Ab quin dret? ¿Ab quins medis?

Aixó es lo mateix que si jo decretés que tots los lectors de LA CAMPANA sigan *milionaris*.
Párin la mal!

***

Nosaltres compreném que l' exércit de la República déu serne voluntari: compreném que no poden las víctimas de l' odiosa quinta, arrostrar las conseqüèncias de una ley injusta y tiránica com la contribució de sanch.

Mes no compreném que puga pendre acorts d' aquesta naturalesa un cos administratiu, ni sabém de ahont poden sortirli 'ls medis para realisarles.

***

Lo govern déu ferho únicament, y lo Go-

bern ho farà, sense esposarnos á que la carlinalla creixi y á que la República 's debiliti.

***

Hi ha que notar que l' Círcul repúblicá federal del exércit y l' armada, compost de gran número de individuos del exércit de tots los cossos y de todas las classes, s' ha negat á aceptar los oferiments de la Diputació sobre aquest punt, declarant que mentres la República tinga perills, lo deber de tot republicá está en defensarla ab la seva sanch y ab sos esforços.

Lo següent párrafo del discurs que l' President de la República pronunciá devant de la Diputació lo 12 del corrent, es digne de ser conegut de tothom:

«Jo. l' onze de febrer, davant de l' Assamblea, davant del país vaig declarar que tenia ma opinió particular sobre la forma y organizació de la República, opinió que en aquells moments devia indicar: qüestió no obstant que no m' era posible prejuguar. No obstant vaig dir que me n' aniria als banchs de la oposició si l' país liberrimament consultiat no respongués á mas aspiracions, y que desde allí las defensaria, com durant tota la mèva vida pública las he defensadas. Lo mateix que vaig dir llavors dich are: lo mateix que vaig dir davant de l' Assamblea, dich davant d' esta Corporació. Y obro aixís perque en 1868, poch avans d' Alcolea s' adoptá un pacte semblant al d' are entre tots los partits que contribuïren á la Revolució de Setembre. Aixís com are de l' organizació de la República, se tractava llavors de deixar la determinació de la forma de govern íntegra á las Corts Constituyents que devian reunir-se. Lo President d' aquell poder executiu, no obstant, vá decidir-se per firmar un manifest que prejugava la qüestió en sentit monàrquich. ¿Qui dupta que aquell document contribuï en aquest país d' hàbits rutinaris, ahont no son todas las provincias com Catalunya, á establir la monarquia? ¿No 's quebrantá ab aixó al pacte adoptat, no 's faltá á la lealtat convenient? Y jo senyors que en las mateixas Constituyents vaig censurar ab tota energia aquell acte ¿podria avuy practicar-lo sense rebaixar ma dignitat, mon decoro, ma reconeguda conseqüència? Mas aspiracions particulars sobre aquesta qüestió son bèn públicas. Jo no las desmentiré; pero tampoch faltaré als debers que m' imposa l' càrrech que desempenyo. Jo sè y vosaltres sabéu lo que hi sigut sempre: sè lo que seré, y no dupto que vosaltres ho sabéu també.»

La carlinada continúa corrent per nostras montanyas y fent de las sévas.

L' altre dia la partida de 'n Galcerán entrá á una casa de camp ahont un oficial de artillería aficionat á la pintura hi tenia s.n equipatge, y no sols l' hi robaren tot lo de valor, sino que l' hi destruïren á cops de punyal un quadro de Murillo que representava á Santa Cecilia.

En la partida hi van déu ó dotze capellans. ¡Oh ministros del Senyor, ja sabiam que devant dels sants vos treyan no la teula, sino l' ganivet de la vaina!

REPICHHS

Diu que un cop móri lo Conde de Chambord, la corona de França toca á n' en Carlos VII.

Ja 'ls lo regalém.

Are que l' tenen per allá, que l' agafin y que se l' guardin.

Es una magnífica mostra de suro per tapar botellas de Champagne.

Lo partit radical se sembla ja á una sargantana.

Arrastrantse arribá dalt del trono y corré per las catifas del Palacio Real.

Arrastrantse volia arribar també al altar de la República.

Una forsa fatal ha esclafat y mitj-partit á aquest reptil.

Y las micas que quedan se bellugan y s' agitan desesperadas, com las micas de las sargantanas, una vegada s' ha fet trossos d' ellas.

En Martos ha renunciat la presidencia de l' Assamblea.

Quan ho he sapigut m' ha escapat una llágrima:

«Derramemos una lágrima
sobre la tumba de aquel
que fué nuestro amigo, y luego
nos iremos á comer.»

En Vicens, en Mirambell, en Patiño y algun altre diputat per Catalunya s' abstingueren de votar en l' aprobació del vot particular de 'n Primo de Rivera.

¡Pobres monàrquichs, qu' encare no havéu sortit de la sorpresa que 'us causá l' entronisament de la República!

¡Pobres serpetas que encare no havéu mudat la pell!

Bè feu en abstenirvos, segurs de que l' poble sabrá imitarvos, *abstinentse* també d' elegirvos diputats altra vegada.

Dos mil y pico de rals, nada menos demana aquell pobre senyor que lo semblarse á n' en Saballs, per poch l' hi costa la vida, fá quinze dias.

Y 'ls demana á n' aquest cabecilla per indemnisació del b'goti que l' feya semblar á n' ell y que s' ha hagut de treure.

Los andalusos m' agradan, com hi ha mon. S' acosta la mort á dárloshi un cop de dalla: diuhen un xiste, y la mort se 'n torna, reventantse de riure.

En Martos en lo Congrès maná als civils que aquests donessin una carga al poble que formava grupos alrededor del edifici.

Los civils se negaren á consumir aquest disbarat.

Que d' ells ne digan *civils* bèn bè ho demostran.

Lo mes pelut es que d' homes com en Martos ne digan *polítichs*.

¡Pobre urbanitat!

En Tallada ha sigut mort.

¡Si que s' ha bèn tallat!

Lo matá un tal Moreno tinent del Regiment de caballería de Bailen, lo qual pagá ab la vida la seva hassanya.

Havia jurat dur á Reus lo cap de 'n Tallada ó no tornarhi viu.

¡Pobre valent! Lográ lo primer; pero á costa de lo segon.

En Rivero y en Martos: lo mestre y lo deible no poden véure's.

Lo segon desbancá al primer de la Presidencia de la Asamblea; y l' primer l' ha fet caure del mateix puesto, no mes que per venjarse.

¡Apa lleonets! Menjéuvos l' un al altre. Menjéuvos y que no quedin mes que las quas!

Ha arribat l' última hora, deya un que tenia la costum de parlar sempre ab desespero.

—Ay pobres de nosaltres, esclamava un altre que l' sentia: donchs digui que tot se 'n vá á rodar.

—No s' aturrolli, home, no s' aturrolli: vull dir que acaba d' arribar un parte de Madrid.

Aquell rector de San Pol que predicà contra la CAMPANA, diu que tè a casa sèva tres major-domas mes macas que tres sols.

Aixís com en lo de la CAMPANA varem dir que no l'hi fariam la competència, en lo de las tres xicotas, francament, no podem dir lo mateix.

Lo Vicari general y un canonge anaren a visitar a n' en Figueras en nom del Cabildo Catedral.

¿Anirian a enterarlo de l'estat de las forsas carlistas en nostra provincia?

Lo Govern demanava en son projecte de ley que las eleccions se fessin durant la senmana santa.

¿Per aixó també ho serà!

¿No ha de ser santa, la senmana en 's voti la federal?

Lo dia de la reunió de las Corts es lo de Pasqua Granada.

L'època dels fruits:

Lo partit federal recullirà aquell dia 'l fruit riquíssim de la sèva conseqüència.

L'Imparcial digué en un article que la sessió del vuit del actual, era un enterro a cos present del partit radical.

Si... si... es l'enterro de un pobre xicot que en un arrebato de desesperació per no haver tret la rifa, s'ha clavat un tiro.

Are surtan ab que la princesa que vá ab lo prínceph de San Quirse de Besora, Alfons de Borbò, germá del Terso, es una senyora molt coneguda en lo carrer de l'Alba.

¿Oh prínceph inespert! Mira qu' encare no ets inviolable!

Lo cotxe-vagó ab que vingué en Figueras es lo mateix que dugué a D. Amadeo a Portugal.

Jo avans de ferlo servir per un objecte tant delicat, l'hi hauria exigit declaracions formals de seguretat, ó quan menos hi hauria fet fumigacions.

¿Quin gust dona sentir com en Figueras parla català!

Lo gefe del Estat parlava avans italià. Després de un plat de macarrons empalagosos ¡que vè bè beure un bon trago a galet!

¿Que duri... que duri!...

Saqueix... incendi... robo... pillatje... sanch... guillotina... los fanals plens de penjats... los arbres de la Rambla igual... ¡Ay pobres de nosaltres!... ¡Viva Alfonso! ¡Viva 'l sabre! Morin los descamisats... Fora compassió... A Fernando Pío... Fusellarlos a canonadas... Brum... brum... bravo, bravo are vá bè...
(Somni de un comerciant de cacau.)

La cosa marta... la República s'asseguerà... Pau... ordre... concordia... serenitat... que no la perdém... que no 'ns la prenguin...
(Somni de un obrer republicà.)

SON BONS PER...

Per bolas en Ruiz Zorrilla, per béurel dols en Rivero, en Martos per lo salero, y en Topete per la quilla.

Per jochs de mans en Sagasta, en Chambord per la bandera, ¡Papa per la quimera, y per tercetos la Pasta.

Per micos aquell de Vico, de la Salve y 'l borrego, per la puntería un cego, per negrers a Puerto-Rico.

Per valor Carlos seté, per bon Jan, en Santa Cruz, l' Ayala per avestruz, y l' Amadeo per ré

En Balaguer per las plomas, per bigotis l' de Italia, per bon judici l' Amalia, y per lo Jurat, en Comas.

Per dolsura 'ls capellans, per pastas 'ls mallorquins, per bona fé 'ls alfonsins, y per ferne llenya 'ls sants.

Per bolados en Becerra, per proposicions en Cisa, per fer discursos, en Misa, y en Mil-Homes per novillos.

Per tocá 'l dos tots los reys, per fé 'l bè, sols la República per vritat l' opinió pública y 'ls cetros, ni per remeys.

Ben mirat, en aquest mon molt poca cosa hi ha bona: desde lo trono a la trona tot son plagas de Faraon.

Lo poble, que tant bè tría y que tant y tant treballa, que busqui 'l grá entre la palla y santa bona María.

UN.

EPIGRAMAS

Un camàlich que 's diu Mero tenint de part sa senyora, tot buscant la llevadora y estant un xiquet... Rivero deya ab tó molt salamero:

—Tot avuy que desestivo bultos pesants malehits, y are pr' un 'dels mes petits a buscá ajuda m' arrivo: ¡que flachs som tots los marits!

A DE LA F.

Lo pare de nostre ex-rey digué a aquest tot enfadat: —¿Perque tornas fill ingrát? ¡En virtut de quina ley?... — Amadeo somicava y 's posava la má al cor; mes de prompte arrancá 'l plor y l' hi respon:—«M' anyorava.»

P.

—Mosso, deya en Telesforo sent un dia a la taberna, cuita: portam mitja querna y dos quartos de ví moro. —¿Home ab quin significat lo del ví moro haveu dit?... —Vull dir parlantne pulit, que no siga batejat

B.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas que aguardarán tanda para esser publicadas, los ciudadanos Manxiula, Picaportas, lo Dimoni, en Figueras, en Nèa, lo noy de la mare, en C. P., un jove de Barcelona, un dels nostres.

Ciudadá Ll. M. y C. Figueras. Si no mes la llegissen xicotas, posariam a la Campana los seus versos d' amor.—Boixompisfaig. Algun epigrama dels seus ja l' haurá vist; los altres permetns que 'ls guardém.—Picaportas. Lo mateix devém dirli per lo que toca alsèu, y al epitalá.—Lo noy gran del forn. Lo mateix, mateix que l' anterior: estém

plens d' original: per go gracias—L' Antonet de la F. Barcelona. ¡Vaya, vaya! Vosté es molt mal intencionat: los epigramas grassos enllordarian lo periódich —C. O. R. Tingui paciència, y simo 'n tè cómprin a ca 'l adroguer. Vosté 'ns aconsella que posém mes xaradas ja 's coneix que mes s' estima que 'ls pobres lectors rumihin que no pas que rigan. —L' aprenent —¿Que vol jugar que quan serà fadrí no 'ns enviara un sonet tant desguitarrat com lo que hem rebut? Apliquis.—Ciudadá J. F. y P. Guardém lo que 'ns envia.—Dimoni.—Un dels epigramas de vosté, com veurá molt bè l' hem pesat en prosa: l' altre es massa grassonet —Un republicà de Granollers. Vosté 's coneix que tè molta rabia als capellans, nosaltres també.—Ciudadá Mata de las Prasas—Guardém las sèva fabula: encare que lo pensament ne es nou, l' hi dem las gracias.

Solució a la endevinalla del número anterior.

Tant bon punt veig un TRABUCH, noy, no se lo que t' hi diga: fins las camas me fan figa... ¡que hi farás! só molt poruch.

Lo Dimoni.

SOLUCIÓ

A LAS ULTIMAS XARADAS.

Sentne petit també solia anarhi las pomas a menjar dalt del AR-MA-RI: per cert que un dia ananthi despullat ne vaig eixir mitj mort de un COS-TI-PAT. NÈLA

Han endevinat la solució a l' endevinalla l' Escolá major, en Camas tortas, lo ciudadá E. Curquilla y Butanta, en Nèla, lo noy mes curro de San Martí de Provensa s, la ciudadana Marieta Tascona de Figueras, en Picaportas, un obrer federal, un Esquix, y un tal Mata.

Han endevinat la solució de la 1.ª xarada lo mateix Mata, L' Antonet, lo Noy gran del Forn, un Esquix, en Picaportas, lo noy mes curro de San Martí de Provensals, en Manxiula, lo ciudadá M. Arpa y Llofrins, en Camas tortas, C. A. y R., Boixompisfaig de Gracia, lo mateix que un Conyat de Tortosa y la Marieta Tascona que també han endevinat la segona.

XARADA

I.

¡No se com ab un bastó dos prima no t' trech d' aquí! Pel hu y dos que m' vas fe ahí, mon prima 't retiro jo.

¡Si dos hu de Satanás! en lo carrer d'en dos tersa ta lléngua vil y perversa vá posarme en un trist cas.

Fins, senyors, la sens criansa ab postura molt grossera me vá dir... ¡vaja tercera! —Dispensin la confiansa.

¡Y quin hu y dos de mossol vaix fé allí ab tanta de gent trayent ella iniquament tots los meus drapets al sol!

¡Ay de tu, segona y prima que un tal prima dos y tres tornis ferme fer may mes puig me tens fins a la cima!

Ja te ho dich, sens compassió ni fer cas de ta defensa, lo mateix que l' tot que s' llenxa volarias pel balcó.

A. F. O.

II.

Estava en tracte amorós ab una nena pitera y al sentirne a ma primera nos vam espantar tots dos. Per poderla sossegar li vaig dir:—¿M' estimas, mona? Me contestá ab ma segona y la envio a passejar. Lo meu tot acertará qui busqui ab un poch d' ajuda, una cosa ja caiguda que may mes s' aixecará.

C. P.

(Las solucions en lo próxim número.)

I. Lopez, editor, Rambla, 20.

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.